

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/92/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010018
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1416010018.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného P. W., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., o odvolaniach okresnej prokurátorky a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 08.06.2016 sp. zn. 2T/7/2016, na verejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2016 takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 08.06.2016 sp. zn. 2T/7/2016 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému P. W., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom L., E.. X. L. Č.. XX, ako samostatne zárobkovo činná osoba, na slobode,

ukladá

podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a určuje sa skúšobná doba v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj trest zákona činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 1 (jeden) rok.

II.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. W., nar. XX.XX.XXXX sa zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 08.06.2016 sp. zn. 2T/7/2016 bol obžalovaný P. W. uznaný za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 19. augusta 2015 v čase asi o 10.55 hod. v Q., na ulici U. W. ako vodič viedol osobné motorové vozidlo značky Peugeot Partner, evidenčné číslo vozidla P.-XXXCX, a to cúvaním zo slepej ulice s následným otáčaním na parkovacie miesta, pričom sa dostatočne nevenoval cestnej situácii a zadnou časťou vozidla narazil do chodca poškodeného R.. D.. C. P., K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q., E. L.. P.. A. Č.. XX, čím porušil ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v

znení neskorších predpisov a v dôsledku nárazu poškodený utrpel zranenie - zlomeninu bimaleonárneho charakteru v oblasti členka vľavo, ktoré si vyžiadalo operačný zákrok spojený s hospitalizáciou od 19.augusta 2015 do 24.augusta 2015, pričom v domácej liečbe poškodený bol do 09.októbra 2015 pripútaný na lôžko, pretože sa nedokázal pohybovať ani s pomocou predpísaných nemeckých barlí a následne do 4.decembra 2015 sa pohyboval len s pomocou francúzskych barlí.

Za uvedený prečin bol obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. I/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu 2 roky.

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. I/ Tr. zák. bol obžalovanému uložený peňažný trest vo výmere 300,- euro.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, obžalovanému sa uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodené subjekty R.. D.. C. P., K.., nar. XX.XX.XXXX trvale bytom Q., E.. L.. P.. A. XX a F. S. poisťovňa, a.s. Bratislava, U. K. X, odkázané s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania okresná prokurátorka a obžalovaný P. W..

Okresná prokurátorka podala odvolanie výlučne do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Odvolateľka vyslovila názor, že obžalovanému je nevyhnutné uložiť okrem iného aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. Uloženie aj tohto druhu trestu odôvodňujú nielen skutkové okolnosti a spôsobený následok trestného činu, ale aj osoba obžalovaného, hlavne jeho správanie sa na úseku cestnej premávky. Podrobným preskúmaním tak evidenčnej karty vodiča, ako aj výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR bolo možné dôjsť k záveru, že obžalovaný spáchal na úseku cestnej premávky až sedemnaásť priestupkov. Evidenčná karta vodiča preukazuje 10 uložení blokových pokút, z ktorých dve boli uložené za priestupky kvalifikované ako závažné porušenie pravidiel cestnej premávky a jedna bola za spáchanú dopravnú nehodu. Dokonca priestupok spáchal aj dňa 10.12.2015, teda krátko po dopravnej nehode, ktorá bola predmetom tohto trestného konania. Z výpisu priestupkovej evidencie vyplýva ďalších 7 záznamov o spáchaní priestupkov na úseku cestnej premávky postihnutých blokovou pokutou mestskou políciou. Tieto okolnosti preto nemôžu preukazovať disciplinované správanie sa obžalovaného v cestnej premávke, ale naopak poukazujú na to, že v rámci svojej pracovnej činnosti opakovane porušuje rýchlosť jazdy, vzdialenosť medzi vozidlami, ale aj státie na zakázaných miestach obytných zón, v zákazoch zastavenia a podobne. Aj v posudzovanom prípade obžalovaný robil cúvací manéver zo slepej ulice otáčaním na parkovacie miesta, poznajúc dané miesto ako frekventované z hľadiska chodcov, keďže v danom úseku sa nachádza zdravotné stredisko, lekáreň, škola a úrady. Sám obžalovaný uviedol, že v danom úseku chodia ľudia krížom-krážom, preto jeho cúvací manéver bolo potrebné hodnotiť ako riskantný a nebolo možné ho odôvodniť ani ťažkým nákladom, ktorý išiel obžalovaný vyložiť. Pokiaľ išlo o osobu obžalovaného, ten vo svojich výpovediach uviedol, že má dve deti, ktoré sú plnoleté a samostatne zárobkovo činné, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, nemá manželku alebo družku, je živnostníkom s mesačným príjmom 700,- euro. Okresná prokurátorka ďalej uviedla, že pokiaľ ide o uloženie trestu jeho osobe, je možné akceptovať uloženie peňažného trestu v primeranej výške, eventuálne podmienčného trestu odňatia slobody, avšak za súčasného uloženia aj trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel aspoň na dolnej hranici zákonného rozpätia. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby krajský súd zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku a sám rozhodol o uložení buď primeraného peňažného trestu alebo mierneho podmienčného trestu odňatia slobody pri súčasnom uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dolnej hranici zákonného rozpätia.

Obžalovaný P. W. podal odvolanie voči výroku o vine a výroku o treste. V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že bolo nepochybne preukázané, že k dopravnej nehode došlo, pričom túto nehodu aj zavinil. Na strane druhej nebolo preukázané, že by porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona. Prvostupňový súd tiež ustálil, že tu existovalo

aj spoluzavinenie poškodeného. Odvolateľ ďalej zdôraznil, že nebezpečnú situáciu vyvolal chodec - poškodený, ktorý nezvolil cestu bezpečného opustenia priestoru v ktorom sa nachádzal, pričom podľa plánu miesta nehody a videozáznamu mal tri možnosti, ako priestor bezpečne opustiť. Nepresvedčil sa však, či je priestor na komunikácii bezpečný, či sa na ňom nenachádza iný účastník cestnej premávky - motorové vozidlo a neopatrne vošiel na komunikáciu do jazdnej dráhy vozidla tak, že vodič už nemohol zareagovať, aby stretu zabránil. Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu dal do pozornosti aj to, že on ako vodič vykonal jazdu osobným motorovým vozidlom spôsobilým na cestu v zmysle zákona do slepej ulice, kde sú parkovacie miesta. S vozidlom zašiel pred nehnuteľnosť, kam dopravoval a odovzdával náklad väčšieho rozmeru, ktorý neumožňoval jeho nesenie na väčšiu vzdialenosť. Po odovzdaní nákladu vykonal manéver - cúvanie vozidlom nakoľko išlo o jediný možný manéver, ktorý mohol bezpečne bez nebezpečenstva poškodenia vozidla alebo okolostojacich vozidiel. Pred začiatkom cúvania vydal varovný zvukový signál a zapol prerušované výstražné svetlá. Vo svojom vozidle bol sám, preto nemohol určiť osobu, ktorá by ho usmerňovala počas cúvania. Mal prehľad o situácii za vozidlom, teda v smere cúvania, kam nemal znížený výhľad. Zaregistroval chodcov po stranách komunikácie, čo teda preukazuje, že sa reálne situácii v cestnej premávke v smere jazdy venoval. Na strane druhej chodec - poškodený sa pohyboval po ceste mimo chodník napriek tomu, že jeho cieľ cesty - zastávka MHD bola prístupná aj chôdzou po chodníku bez nutnosti vstupu na vozovku. Rozhodol sa skrútiť si cestu, hoci vedel o svojej indispozícii - zhoršenému sluchovému vjemu. Odvolateľ vyslovil názor, že jeho konanie treba posudzovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. spáchaný z nebanlivosti nevedomej. Chodec mu vytvoril prekážku náhlu, avšak nemožno ju považovať za neočakávanú. Pokiaľ on (obžalovaný) konal v nebanlivosti nevedomej, nemožno mu pričítať na ťarchu ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol spôsobom, že ho uzná za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. a uloží mu peňažný trest na spodnej hranici sadzby so stanovením primeraného náhradného trestu odňatia slobody. V danej veci nie je potrebné ukladať aj trest zákazu činnosti, nakoľko tento nie je k jeho náprave, ani v preventívnom zmysle potrebný. Napokon jeho zamestnanie je na držbe vodičského oprávnenia bytostne závislé, a takýto trest by mal katastrofálny dopad na jeho sociálne pomery a privodil by existenčné problémy jeho rodine. Pokiaľ ide o odvolanie okresnej prokurátorky, obžalovaný sa domáhal, aby odvolací súd toto odvolanie ako nedôvodné zamietol. Čo sa týka výroku o náhrade škody, tomuto výroku nemožno vytknúť žiadnu chybu a preto ho navrhuje ponechať v platnosti.

Odvolací súd postupom podľa § 294 ods. 1 Tr. por. verejné zasadnutie vykonal v neprítomnosti poškodených R.. D.. C. P., K.. a zástupcu poškodenej spoločnosti F. S. poisťovne, a.s. Bratislava.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridriavala písomne podaného odvolania ako aj jeho dôvodov. Zároveň navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému uloží aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v primeranej výmere, za súčasného uloženia buď podmieneného trestu odňatia slobody alebo primeraného peňažného trestu. Čo sa týka odvolania obžalovaného, to navrhuje ako nedôvodne podané zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí sa pridriavala podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhol, aby krajský súd vyhovel odvolaniu obžalovaného v plnom rozsahu. Čo sa týka priestupkov, ktoré mal obžalovaný spáchať, išlo o drobné priestupky, ktoré majú súvis s výkonom jeho zamestnania. Pokiaľ ide o odvolanie okresnej prokurátorky, to navrhuje zamietnuť.

Obžalovaný P. W. na verejnom zasadnutí vyslovil, že sa znovu chce verejne ospravedlniť poškodenému, keďže ho veľmi mrzí, že došlo k tejto dopravnej nehode. Dodal, že sa snažil napraviť následky, ktoré poškodenému spôsobil. Komunikoval nielen s poškodeným, ale aj s jeho dcérou, ktorá žije v D. a to ohľadom celkového doriešenia poisťnej udalosti. Zároveň požiadal krajský súd, aby bol k nemu zhovievavý a neukladal mu trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, nakoľko takýto druh trestu by mal pre neho likvidačné následky.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť oboch odvolaní (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by

odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že iba odvolanie okresnej prokurátorky je dôvodné.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu, napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu vo veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný P. W.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

Z vykonaného dokazovania (z výpovedí obžalovaného P. W. a poškodeného - svedka R.. D.. C. P., K., zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, z odvetvia chirurgie a traumatológie, zo záznamu dopravnej nehody, zo zápisnice o ohliadke miesta dopravnej nehody i vyhotovenej fotodokumentácie a náčrtku miesta dopravnej nehody), nepochybne vyplýva, a to ani nebolo v tomto konaní sporné, že dňa 19.08.2015 v čase okolo 10.55 hod. v Bratislave, na ulici U.. W., obžalovaný viedol svoje osobné motorové vozidlo tak, že cúvaním zo slepej ulice s následným otáčaním na parkovacie miesta, zadnou časťou vozidla narazil do chodca - poškodeného a v dôsledku nárazu poškodený utrpel poranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku, ktoré si vyžiadali operačný zákrok spojený s hospitalizáciou od 19.08.2015 do 24.08.2015, pričom v domácej liečbe bol poškodený do 09.10.2015 pripútaný na lôžko, pretože sa nedokázal pohybovať ani s pomocou predpísaných nemeckých barlí a následne do 04.12.2015 sa pohyboval len s pomocou francúzskych barlí. Išlo teda o zranenia ťažkého charakteru s dobou liečenia presahujúcou 42 dní.

Vzhľadom k uvedenému dokazovaniu je nepochybné, že sa stal skutok uvedený v napadnutom rozsudku s tým, že ťažká ujma na zdraví (§ 123 ods. 3 písm. i/, ods. 4 Tr. zák.) bola poškodenému spôsobená konaním inej osoby (pri dopravnej nehode v dôsledku zrážky).

Ťažiskovou otázkou však bolo, či obžalovaný ako vodič motorového vozidla, porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona a takto naplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Aj odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu I. stupňa, že v posudzovanej veci došlo zo strany obžalovaného k porušeniu dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Obžalovaný svojim motorovým vozidlom vykonal manéver cúvania tak, že sa dostatočne nepresvedčil o skutočnosti, že nikoho neohrozí, hoci mal vedomosť, že ide o miesto, kde je frekventovaný pohyb chodcov, nakoľko sa tam nachádza zdravotné stredisko, lekáreň, škola a ďalšie verejné budovy. Obžalovaný sám potvrdil, že na danom mieste chodia ľudia križom-krážom a preto jeho cúvací manéver bolo potrebné vyhodnotiť ako riskantný, ktorý ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky, ich život a zdravie. Pokiaľ obžalovaný nemal dostatočné výhľadové možnosti, mal cúvanie realizovať v súlade s ustanovením § 22 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a tento manéver zabezpečiť pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby. Možno teda uzavrieť, že obžalovaný pri cúvaní s motorovým vozidlom porušil ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, čím porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona (zákona o cestnej premávke), pričom toto porušenie malo za následok spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví inému účastníkovi cestnej premávky.

Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák.

S poukazom na uvedené, krajský súd vyslovuje, že požiadavka obžalovaného, aby jeho konanie bolo posúdené ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. bola vo svetle prejednávaneho prípadu neopodstatnená.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkami obžalovaného, ktoré spočívali v tom, že dopravnú nehodu spoluzavinil aj chodec - poškodený R.. D.. C. P., K.. Obžalovaný zrejme prehliadol, že poškodený ako chodec sa nepohyboval na bežnej komunikácii, kde sa predpokladá aj dôsledné rešpektovanie ustanovení § 52 a § 53 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ale išlo o verejný priestor, ktorý pozostával zo slepej ulice prepojenej s priestorom, kde sa nachádzalo parkovisko pre motorové vozidlá. Ako už bolo vyššie konštatované, išlo o miesto, na ktorom dochádzalo k frekventovanému pohybu

nielen chodcov, ale aj osôb, ktoré vystupovali zo zaparkovaných vozidiel, keďže sa tam nachádzalo zdravotné stredisko a ostatné verejné budovy. V tomto smere je významná aj výpoveď poškodeného - svedka R. D. C. P., K., ktorý okrem iného uviedol, že nepoužil chodník z toho dôvodu, že zaparkované vozidlá boli vysunuté aj na chodníku, navyše od zdravotného strediska po miesto, kde došlo k zrážke s vozidlom, urobil len 15 krokov. Podľa názoru krajského súdu, poškodený - chodec teda výrazným spôsobom neporušil príslušné ustanovenia zákona o cestnej premávke a taktiež mu nemožno pričítať spoluzavinenie na vzniku predmetnej dopravnej nehody a jej následkov.

Na podklade odvolania okresnej prokurátorky, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému P. W. v predmetnej trestnej veci bol uložený trest (kombinácia trestu odňatia slobody a peňažného trestu), jednak v rozpore s Trestným zákonom (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.), jednak neuložením aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, bol obžalovaný za spáchaný prečin okresným súdom potrestaný neprimerane mierne (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por.)

Podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. bez splnenia podmienok uvedených v § 56 ods. 1 Tr. zák. môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Podmienky, ktorých splnenie zákon požaduje na to, aby súd mohol rozhodnúť spôsobom, že namiesto trestu odňatia slobody uloží peňažný trest, sú nasledujúce:

a/ nie sú splnené podmienky uvedené v § 56 ods. 1 Tr. zák.,

b/ ide o prečin a

c/ vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá.

Pokiaľ súd ukladá peňažný trest podľa § 56 ods. 2 Tr. zák., nemôže popri ňom uložiť ešte trest odňatia slobody, ktorým sa rozumie nielen nepodmienečný trest odňatia slobody, ale aj podmiennečné odsúdenie k trestu odňatia slobody a napokon podmiennečné odsúdenie k trestu odňatia slobody s dohľadom, nakoľko citované ustanovenie (§ 56 ods. 2 Tr. zák.) neurčuje inak.

Pokiaľ okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu a popri tomto treste uložil aj peňažný trest podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. tak postupoval v rozpore s Trestným zákonom, čo bolo jedným z apelačných dôvodov odvolacieho súdu na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.).

Súd I. stupňa pochybil aj v tom, keď obžalovanému P. W. neuložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, hoci k spáchaniu trestnej činnosti došlo za porušenia dôležitej povinnosti vodiča v cestnej premávke so závažným následkom, t. j. k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví inému účastníkovi cestnej premávky a navyše obžalovaný sa už v minulosti dopustil pomerne veľkého počtu priestupkov na úseku cestnej premávky, dokonca ostatný priestupok spáchal aj dňa 10.12.2015, teda krátko po dopravnej nehode, ktorá je predmetom tohto trestného konania. Z tohto pohľadu odvolanie okresnej prokurátorky smerujúce k výroku o treste bolo plne dôvodné, čo zakladalo ďalší z apelačných dôvodov (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por.) na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste.

Uvedené hmotnoprávne pochybenia v rámci svojho postupu konvalidoval odvolací súd spôsobom, že zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a sám uložil obžalovanému podmiennečný trest odňatia slobody v kombinácii s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, pričom mal dostatok podkladov pre svoje vlastné rozhodnutie.

Súd II. stupňa pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal z okolností prípadu, teda najmä z toho, že obžalovaný sa dopustil stíhaného trestného činu tak, že pri cúvaní motorovým vozidlom porušil pravidlá cestnej premávky a ohrozoval tak ostatných účastníkov cestnej premávky. Odvolací súd pri zvažovaní druhu trestu vyhádzať aj z toho, že v priestupkovom konaní už boli obžalovanému ukladané viaceré majetkové sankcie za priestupky na úseku cestnej dopravy, ktoré však evidentne nemali žiadny prevýchovný účinok, keďže opätovne porušil pravidlá cestnej premávky, v dôsledku čoho došlo ku vzniku ťažkej ujmy na zdraví iného účastníka cestnej premávky.

Krajský súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného nebude stačiť len uloženie alternatívneho trestu, nespojeného s trestom odňatia slobody. Odvolací súd toto konštatovanie vyvodil z toho, že konaním obžalovaného došlo k takým zraneniam poškodeného, ktoré si vyžiadali operačný zákrok s dobou liečenia presahujúcou 42 dní a to za porušenia dôležitej povinnosti uloženej zákonom o cestnej premávke. Na strane druhej však odvolací súd nemohol prehliadnuť typovú závažnosť spáchaného prečinu stanovenú zákonodarcom a v tomto konkrétnom prípade ešte zníženú postupom podľa § 38 ods.3 Tr. zák., ktorá v spojení s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. e/ Tr. zák. umožňovala uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, t. j. vo výmere 1 rok.

Podľa názoru nadriadeného súdu, výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je u obžalovaného nevyhnutný. V posudzovanom prípade sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a to s poukazom na osobu obžalovaného, ako aj vzhľadom na povahu spáchaného prečinu, keďže išlo o cúvací manéver, kde vôbec nemožno hovoriť o agresívnom správaní sa obžalovaného ako vodiča motorového vozidla. Odvolací súd preto výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu 1 rok.

Druhostupňový súd uloženie uvedeného trestu kombinoval aj s uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidla každého druhu vo výmere 1 rok, prečin bol spáchaný práve v súvislosti s jazdou obžalovaného nerešpektujúcou dopravné predpisy. Opomenúť uloženie aj tohto druhu trestu nebolo možné, nakoľko obžalovaný má v evidenčnej karte vodiča viacero záznamov, týkajúcich sa porušovania pravidiel v cestnej premávke, dokonca v jednom prípade išlo o priestupok, ktorý obžalovaný spáchal aj po tejto posudzovanej dopravnej nehode. Z týchto zistení je zjavné, že ukladané majetkové sankcie v priestupkovom konaní nevedli k náprave obžalovaného a preto uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá je adekvátne i primerané.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá by mohol byť pre neho likvidačný, pretože ako samostatne zárobkovo činná osoba vykonáva prácu, ktorá je spojená s výkonom činnosti vedenia motorového vozidla, tak odvolací súd konštatuje, že týchto okolností si musel byť obžalovaný vedomý aj v čase, keď vykonával riskantný cúvací manéver, za súčasného porušovania dopravných predpisov a ohrozovania ostatných účastníkov cestnej premávky na ich životoch i zdraví. Ak takto cúval s motorovým vozidlom, evidentne chcel podstúpiť riziko, že týmto konaním si môže skomplikovať život stratou vodičského oprávnenia. Odvolací súd nevidí žiadny relevantný dôvod, prečo by mal k týmto okolnostiam prihliadnuť pri určovaní druhu trestu, ak k nim neprihliadol ani obžalovaný, keď trestný čin páchal.

Čo sa týka výrokov o náhrade škody prvostupňového rozsudku, tak odvolací súd nad rámec svojej prieskumnej povinnosti vyslovuje názor, že tieto výroky nezodpovedajú stavu veci a zákonu. Odvolací súd sa nestotožnil so závermi okresného súdu, že na vzniku dopravnej nehody mal svoj podiel viny aj poškodený, ktorý nerešpektoval dopravné predpisy týkajúce sa chodcov. Krajský súd svoje stanovisko k otázke prípadného spoluzavinenia poškodeného rozviedol v odôvodnení tohto rozsudku v súvislosti s výrokom o vine obžalovaného a nepovažuje za potrebné ho opakovať aj v súvislosti s výrokmi o náhrade škody. S poukazom však na chýbajúce odvolanie poškodených subjektov, ako na skutočnosť, že odvolanie okresnej prokurátorky smerovalo výlučne do výroku o treste a nesmerovalo aj do výrokov o náhrade škody, riadiac sa tiež zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané sa prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom takéto chyby zistené neboli, potom za takejto situácie odvolací súd nemohol zrušiť výroky o náhrade škody, ktorými okresný súd postupom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. účinného do 30.06.2016 odkázal poškodené subjekty so svojimi nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie a nahradil ich iným výrokom (napr. obžalovaného zaviazal k náhrade škody postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por.) Preto odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, ako výroky o náhrade škody prvostupňového rozsudku ponechať nedotknuté.

Vzhľadom na vyjadrené úvahy, Krajský súd v Bratislave o odvolaniach okresnej prokurátorky a obžalovaného rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokov tohto rozsudku (výroky v bode I. a v bode II.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší žiadny opravný prostriedok nie je prípustný.